

10053

O R A T I O

Habita in Theatro Sheldoniano

Idibus Aprilibus, MDCCXLIX.

OTATO

History and Literature

IXLXOXM

King (W) / L.D. 10

ORATIO

I N

THEATRO SHELDONIANO

Habita Idibus APRILIBUS, MDCCXLIX.

DIE DEDICATIONIS

BIBLIOTHECÆ RADCLIVIANÆ.

*Suscepto negotio, majus mihi quiddam proposui, in quo meam in
Rempublicam voluntatem populus perspicere posset. CICERO.*

LONDINI,

Apud J. CLARKE, & W. OWEN.

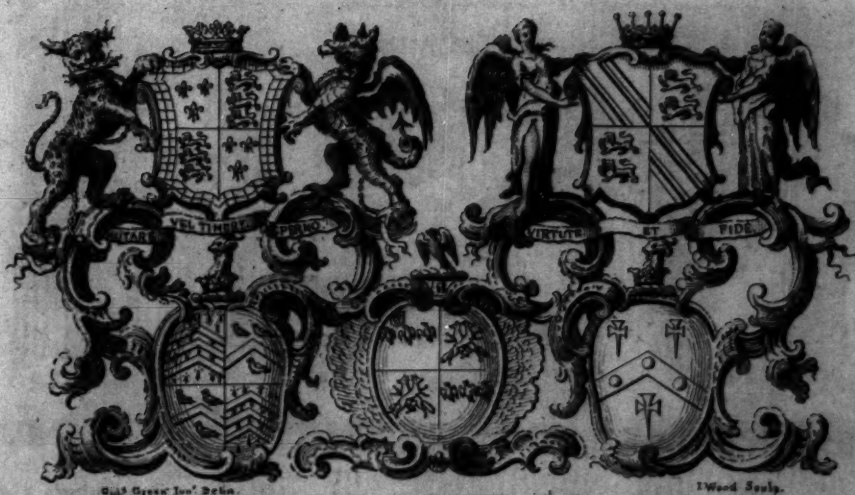
OXONII,

Apud J. FLETCHER, & S. PARKER.

SPERO ME IMPETRARE POSSE AB ERUDITORUM OMNIUM
ÆQUITATE, UT NEQUIS, ME INVITO, HANC ORATIONEM IN
SERMONEM PATRIUM VERTAT.

NOBILISSIMIS & ILLUSTRISSIMIS
 VIRIS,
 CAROLO Duci de *Beaufort*,
 EDVARDO Comiti de *Oxford & Mortimer*,
 GUALTERO WAGSTAFF BAGOT *Baronetto*,
 WATKIN WILLIAMS WYNN *Baronetto*,
 EDVARDO SMYTH *Armigero*,
 JOHANNIS RADCLIVII, M. D.
 Testamenti Curatoribus;
 Bona, læta, & prospera omnia precatus,
 Hanc ORATIONEM
 D. D.

GUILIELMUS KING.

Guilielmus King

D. D.

Hanc ORATIONEM

Bona, laeta, & prospera omnia precatur;

Testamenti Custodibus;

JOHANNIS RADCLIVII, M. D.

EDVARDO SMYTH Amigero,

WATKIN WILLIAMIS WYNN Brevetate,

GUALTERO WAGSTAFF BACOT Brevetate,

EDVARDO COMITI de Gwent & Marlborough,

CAROLO Duci de Beaufort,

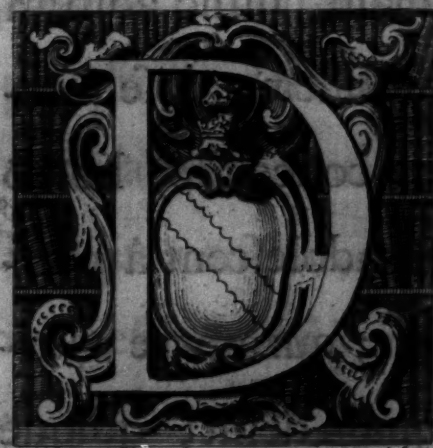
VIRIS,

Nobilissimis & Illustrissimis

ORATIO.

Elegatum hoc mihi officium
 quum minimè suscipiendum
 oportere putarem, quippe
 verebar infirmus et oblivio-
 sus senex, et climactericum
 jam excedens annum, ut
 quid dignum aut judicio vestro, ACADEMICI, aut
 elegantia illustrissimi hujus coetûs proferrem; sa-
 nè quidem adductus sum eâ, quâ vos me semper
 B prof-

prosequuti estis benevolentia, et * amplissimorum virorum et optimorum civium admonitu, qui semper mihi pro ratione sufficiet, ut nequâ hodie aut valetudinis aut ætatis meæ excusatione vellem uti.

HANC extremam igitur à vobis veniam peto : at, quoniam oratorium istud mihi deest ingenium, quod in templis, in foro, in senatu magno dominatur; quod optimè suis commodis inservit, nunc grandem sibi conficiendo pecuniam, nunc aditum faciendo ad omnes honores reipublicæ ; ipse præcipuè nitar, necesse est, (et vos concedite) libero illo spiritu, quem jam à primâ adolescentiâ nunquam mihi abfuisse liceat gloriari; qui amare patriam, venerari Academiam nunquam desiit; quique vires et facultatem suppeditare, et sermones meos, ii qualescunque sunt, dictare, et regere solet.

* RADCLIVIANI testamenti curatorum; qui etiam assensu et iudicio suo hanc orationem comprobârunt: quo nihil mihi jucundius posset accidere, nihil majori laudi et præsidio mihi fore duco.

NEQUE

NEQUE ego quenquam arbitror aut malos viros satis rectè reprehendere, aut bonos satis dignè laudare posse, nisi qui firmatâ sit mente et simplicissimâ; qui fortiter et constanter sentire, liberè sed pudenter loqui assuefecerit; quique à potentibus istis, penes quos est summa rerum, petat nihil, speret nihil, et recti verique sibi conscius metuat nihil.

SUNT enim, quos cùm offenderit omnis vituperatio et reprehensio alienæ culpæ, utpote in se ipsos facilè derivandæ, tum neque illis jucundæ erunt alienæ laudes, quibus quis verissimis justissimisque ornatur, ut quæ sibi et suis moribus et rebus gestis haud quidem aptæ sint et consentaneæ.

NAM laudatio, quanquam est orationis genus minimè contentiosum, semper tamen exagitat, et pungit improbos, invidos, ingratos, avaros, et

istos omnes, qui dissimillimi sunt eorum, qui laudantur; nî fortasse tales sint, ad quorum aures nihil de infamiâ suâ pervenerit, aut quorum animis malæ consuetudinis vis inveterata callum obduxerit.

ATQUE hodie, cùm in hac magnificentia rerum ad RADCLIVII laudes celebrandas accingamur, cùm immortalia sua beneficia in nos collata commemoremus, abesse non potest, quin pecuniosissimi isti homines, medici, jurisconsulti, reverendi isti sacerdotes ac reverendissimi, qui omnia almæ huic Academiae debent, nihil tamen reddunt, sibi exprobrari sentiant de immemori officio.

RECTE sanè, verèque sentiunt. Neque tamen causa convitii quæritur, neque postulatum est, ut ii, qui RADCLIVIIUM opibus et censu æquant, eum etiam naturæ dotibus et virtutibus ingenii exæquent.

exæquent. Satis præstant Oxonienses alumni, si se gratos præbeant optimæ parenti. Dent pro facultatibus: dent decimas: dent vicesimas: saltem, in hoc adversissimo Academiae tempore, dent operam et auxilium, et in annalibus nostris benignissimi liberalissimique habeantur, et prædicentur.

Is enim magno, excelso, et prope dicam, divino fit animo oportet, qui RADCLIVIVM æmulari cupiat, seque immortalitati et sempiternæ gloriæ commendare tam incredibilem liberalitatem pietatemque imitando: vir qualis semel anno centesimo nascitur; et, si privatus esse debeat, semel sexcentesimo. Et mehercule isthæc, quammodò contemplati sumus, perampla et magnifica bibliotheca regium esset aut principum virorum opus, si olim fuisset; quum principes essent munifici,

nifici, quum literarum fautores, quum ipsi etiam bonarum artium studiis haud mediocriter imbuti; quum tale monumentum extruendo se humano generi optimè consuluisse intelligerent, et maximum beneficium tum accepisse, si doctis et benè merentibus darent.

QUINETIAM hanc, et alias omnes RADCLIVIANAS donationes ideo vobis gratiores fore existimo, quòd pecunia omnis, quæ erogata est (erogata est autem non temerè, aut impetu quodam, sed optimo animi judicio) in istas sumptuosas ædes, in collegium Universitatis, in alimenta Academicorum, qui quinquennium in nobili peregrinatione consumere jubentur, haud quidem constructa et coacervata fuerat furtis et dolis, aut turpissimis venditionibus, aut iniquissimo foenore, aut hæredipetarum artificiis, nedum rapinis,

et

et bello piratico ; sed benè et honestè parta, laboribus et vigiliis, virtute et doctrinâ, et eâ gloriosâ arte exercendâ, quæ morbis et incommodis hominum medetur, et quam propter beneficium et excellentiam omnes gentes, reges, nationes deo auctori consecratam esse voluerunt.

AT verò hunc egregium medicum adeò prædiis et argento locupletatum fuisse, minimè quidem est mirandum ; cui, quasi ipsi Æsculapio, omnes undique dona afferebant, ab illo, tanquam ab aliquo numine, medicinam et curationem petentes. Quippe qui non modò ea omnia, quæ ad hanc medendi scientiam pertineant, summâ animi ratione visus est comprehendere ; sed fanè in homine inerat cùm magna quædam vis et ingenii acumen, tum sagacitas tanta in morborum causis inveniendis (sive id à naturâ habuit, sive

à do-

à doctrinâ) ut certam ægris, qui sanabiles essent, daret salutem. Atque adeò, cùm quædam fortasse communia RADCLIVIO cum præstantibus sui sæculi medicis fuissent; eruditio, prudentia, humanitas, hospitalitas: hoc certè præcipuum ejus fuit, quod ingravescentes morbos quàm acutissimè semper præsenferat*. Ad hæc tam simplici et aperto erat pectore, ut, abhorrens ab aliorum consuetudine, nihil simularet aut dissimularet, nihil ægrotantibus sycophantiosè faceret, aut diceret ad captandum favorem, ne regibus quidem; sed ex animo omnia, planissimè verissimèque. Ex quo illud assequebatur, ut fides sua et integritas esset spectatissima; utque ii, quibus remedia adhibebat, res familiares et domesticas placidè et ordinatè disponerent; liberis, propinquis, amicis non temerè

* In hac re non pluribus moror; de quâ vir eruditissimus, qui ante me dixit, et ipse sanè fidelis et peritus medicus, ornatè disseruit, nosque docuit, quàm acutè RADCLIVIVS noster conjiceret morborum omnium naturam.

providèrent; et, five convalescerent, five mortem obirent, summa gratia illustri medico referretur. Quamobrem non modò opinione vulgi, sed gravissimorum virorum judicio, is cùm in arte suâ, tum etiam in civitate suâ primas facilè tulit: et, quanquam in Britannia nostrâ semper floruerunt, et nunc florent medici peritissimi doctissimique, concessum tamen ab omnibus arbitror, neminem quenquam ad RADCLIVII famam olim processisse, aut posthæc processurum.

SED et hanc suam famam et gloriam summam, et possessiones et spes suas omnes vir optimus donavit pietati; quæ sola istud, quo decessit, et quo rempublicam et Academiam sibi hæredem instituit, honestissimum scripsit testamentum. Quò fit, ut, postquam corpora hominum desiit sanare,

ψυχῆς ἰατρειῶν, ad exemplum magni illius * regis
 Ægypti, civibus suis paraverit. Quò fit, ut mors
 ejus, quàm vita (laudatissimè licet hæc sit acta) fue-
 rit illustrior; unâ re tamen exceptâ, quam levi-
 ter mox attingam. Porro autem in magnâ ejus
 laude ponendum est, quòd sedulò cavit, ut hu-
 jus testamenti jus in omne tempus firmum et in-
 violatum foret. probatissimos eos cives deligen-
 do, qui voluntatem defuncti religiosissimè custo-
 dirent, et providendo, ut iis à similibus sem-
 per succederetur.

QUA verò curâ, et quo prudenti consilio id pro-
 visum sit, omnes nos quidem scimus, nec quisquam
 dubitabit, si in eos intueatur, qui res RADCLIVI-
 ANAS nunc administrant, et RADCLIVIANAM bi-

* OSYMANDUS Ægypti rex inter alia opera præclara sacram bi-
 bliothecam struxit, et in ejus fronte præscripsit, ψυχῆς ἰατρειῶν, ANIMI
 MEDICA OFFICINA. Sic Lipsius ex Diodoro in Syntagmate de Bi-
 bliothecis.

bliothecam

bibliothecam exædificandam, atque hodie dedican-
dam curârunt. Qui enim viri! qui cives! qui
senatores! quàm illustres, graves, diligentes!
Quàm — Sed eorum verecundiam, quum ipsi
intersint meo sermoni, non ausim laudibus coràm
onerare eximias suas virtutes prædicando: qua-
rum et vosmet ipsi, ACADEMICI, universis vestris
suffragiis decretisque amplissimum testimonium
olim tribuistis. Pertinet autem ad exemplum
dicere; siqui, præstantissimis hisce viris similes,
excellentem animum omni liberali doctrinâ exco-
luerint, cui etiam accesserit summa vitæ integri-
tas et elegantia, mira comitas suavitasque mo-
rum, et, quod caput est omnium, singularis in
patriam amor, et perpetua in hanc Academiam be-
nevolentia; ii sibi concilient necesse est eam dig-
nitatem, quæ est maximè expetenda, gratiamque
bonorum omnium, non modò civium suorum eo-

rumque, quibuscum necessitudinem conjunxerint, sed quibus nomine et famâ noti fuerint.

MIRUM est igitur, ni indoluerint Academici nostri, prudentissimis hisce et integerrimis RADCLIVIANI testamenti curatoribus haud concedi potestatem eligendi bibliothecarium suum. De hâc re aut malè judicâsse, aut planè errâsse videtur RADCLIVIUS noster. Quid enim? Quibus tot possessiones, tanta pecuniâ ac tota hæreditas credebatur, nonne iis alia omnia essent concedenda? Sed lubricus mehercule hic est dicendi locus, neque plura nunc adjicere mihi commodum erit: sed neque apud vos, si in egregio hoc medico aliquid sit reprehensum, minùs valeat opinio aut liberalitatis ejus aut pietatis.

NUNC verò, dum superbam et splendidam

hanc

hanc bibliothecam admiramur, vobis, VIRI IL-
 LUSTRISSIMI, liceat adjungere vestrum tanti ope-
 ris ministrum, clarissimum scilicet * architectum;
 cujus consummatam artem et hoc ipsum opus, et
 cætera lautissima ædificia, tum publica tum priva-
 ta, quibus extruendis ille præfuit in Londino, in
 Cantabrigiâ, atque in aliis hujus insulæ locis cele-
 berrimis, satis ostendunt, commendantque. Ego
 verò, sicut meretur, hominem amo veterem me-
 um hospitem, quem humanissimum et amicissi-
 mum cognovi, et non modò architecturæ, sed om-
 nis vetustatis et multarum rerum benè peritum.

DE fructu diuturno hujus donationis, et ho-
 nestis opportunitatibus utilitatibusque publicarum,
 quotquot sunt, bibliothecarum, mitto loqui. Id-
 circo mitto, quia id ipsum viri ingeniosissimi, qui

* JACOBUM GIBBS.

Bodleio

Bodleio nostro laudes anniversarias dicere tenentur, accuratis politisque orationibus sæpe vobis explicârunt, sæpe etiam explicaturi: et quia est omnibus perspicuum sine his adjumentis nos ex moribus nostris Britannorum veterum, Saxonum et Normannorum barbariem non delere, aliorum non ferre potuisse. Immo etiam absque hac unâ re foret, ut non modò omnium gentium historiae, annales, chartæ, monumenta et acta publica, sed ingenuæ artes, deliciae et gloria vestra, ACADEMICI, et reconditarum literarum studia, et omnium magnarum rerum scientia jamdudum fuissent extincta.

ITAQUE verbis exprimere non possum, quantum debeamus doctissimis et munificentissimis illis viris, qui ad constituendas Academias, ad ædificandas ornandasque bibliothecas totque literarum

domicilia, tantum laborem, curam, pecuniam impenderunt. Quid commemorem amplissimam eam Alexandrinam bibliothecam? Quid Attalicam? Quid Græcas omnes? Quid Romanas, tum veteres, tum recentes? Hoc autem memoratu dignissimum esse puto, primam apud Romanos bibliothecam publicam instructam fuisse in atrio templi Libertatis: quo significari voluit nobilis et eruditus * senator, qui atrium refecit, et eam bibliothecam dicavit, ibi solum esse literis locum, ubi libertati est locus. Hujus viri, et horum omnium memoriam, horum verò præcipuè, qui hanc Acadêmiam, qui tantam congeriem librorum, qui disciplinam nostram tam pulchrè et præclarè fun-

* ASINIUS POLLIO, vir doctus, et præclarus orator, *primus bibliothecam dicando, ingenia hominum rem publicam fecit.* Plin. L. 36. C. 2. Hanc autem bibliothecam concinnavit, et instruxit in atrio templi Libertatis, quod quidem atrium ad hunc usum magnificenter refecerat. Dedicatum est atrium Libertatis Idibus Aprilibus. Idibus Aprilibus dedicata est bibliotheca RADCLIVIANA: quod in secundum omen tempore minùs formidoloso esset accipiendum.

datam nobis reliquerunt, semper inviolatè serve-
mus ; ut quos ornamenta sui seculi, et decora
humani generis, et illustrissimos orbis heroes esse
confiteamur ; semper quidem anteferendos heroi-
bus istis, exteris scilicet (nostros enim, uti par
est, semper excipio) qui quum cæde hominum et
eversione urbium maximè delectentur, et non
modò hostibus sed suis moliantur exitium, inde
tamen nomen et gloriam quærunt ; et sanè ex-
pectant, postulantque, ut summâ observantiâ,
etiam sumptuosè, ab omnibus colantur.

HOSCINE ut colat populus ? Hoscine verò ut
nos Oxonienses colamus ? qui celeberrimæ huic
Academiæ, cujus honori invident, et literis ipsis,
quas nesciunt, sunt inimicissimi ; qui antiquissima
hujus loci monumenta spoliare, in possessiones
nostras irruere, et pulcherrima hæc ædificia in

equorum stabula convertere optarent. Quàm me
pudet igitur turpis istius oratorum et poetarum
affentationis, quæ in heroicis istis ætatibus, et
in omnibus ætatibus, tales viros, immanitate na-
turæ insignes, semideos fecit et prædicavit; quos
ego quidem, et mecum sentiunt boni omnes, vix
unquam animum induxi, ut homines putarem!

At quid si hi gloriosi milites Alexandri et Cæ-
sares, id est, perpetuò victores fuerint? Fuerint
fanè: nihil muto de sententiâ meâ. Quo enim
bello opima præda et principum gloria, non impe-
rii populiue salus fuit proposita, quo bello flo-
rens respublica aut libera civitas ab iis, quos nullis
laceffivit injuriis, fuit exterminanda, id iniquissi-
mum duco et sceleratissimè susceptum. Quid est e-
nim, si hoc non est scelus? Atque adeò nunc quum
cogito, quæ res modò gestæ sunt in omnibus Eu-

ropæ regionibus, quum cogito tot munitas et expugnatas urbes, tot incendia et vastationes, tot pugnas et rapinas, tot denique millia hominum caesa quotannis, sine ullâ dubitatione sic statuo : Qui primus invenit, quo artificio fingatur olla fictilis, aut texatur qualus vimineus, eum multò meliùs meruisse de omnibus gentibus, quàm omnes duces (nisi qui pro patriâ pugnaverint, quales sunt nostri; et quos id propterea libenter fecerno) quàm omnes, inquam, duces, imperatores, etiam victores, qui nunc sunt, quique fuerunt. Porro autem mecum reputanti, quid vox veneranda, quid lex coelestis domini nostri Jesu Christi præceperit, sanè mihi videntur hi bellicosissimi heroes terrarumque domini nihil dilexisse præter semetipsos, omnia metuisse præter deum.

SED ad me revertor, ne fortasse excidat animo,

quod

quod RADCLIVIO nostro summo quidem honori
 fuisse arbitror ; nimirum, quòd extrema vitæ
 tempora, quæ nos senes nobis debemus, quæ otio
 et quieti, ille impertivit patriæ ; et, cùm nullâ
 impulsus esset ambitione, aut spe honorum (quos
 sanè contemnebat omnes) ita se gessit in republicâ,
 ut semper esset meliorum partium, et nunquam
 non serviret libertatis causæ et dignitati suæ.
 Tum verò de civibus suis optimè meruit, post-
 quam in eum cooptatus est senatum, atque iis in-
 terfuit consiliis, quæ orbi Christiano, bellis jam
 fatigato, pacem æquissimam, honestissimam ac
 nobis utilissimam redderent, conficerentque. Et
 sæpissime mihi gratulor me vixisse illis temporibus,
 quum neminem hominem Britannum puderet se-
 culi ; quum curia patrum esset sanctissima, et
 summâ autoritate prædita, et non tam publicum
 gentis concilium, quàm tutela et salus.

DUM enim Britannis antiqua manebat frugalitas et disciplina, atque ardens libertatis conservandæ studium, cæteræ hujus insulæ civitates idem ac vos, ACADEMICI, de senatoribus eligendis sibi cavendum et providendum censebant; diligenterque perpendebant, qui et quales essent candidati, quo genere et loco nati, quo educati more, quibus ingenii, quibus patrimonii facultatibus, maximè verò quo animo essent in rempublicam; nequis minùs aptus ad hoc ornatissimum munus deligeretur, qui præmiis aut spe præmiorum, qui blanditiis aut minis potentium commoveri, atque à caritate patriæ flecti, et deduci posset.

NUNC verò, quàm immutata sunt omnia! quàm nullum habet populus corruptissimus pudorem, nullam omnino pristinae suæ majestatis aut salutis communis rationem! Qui suffragia sua, sæpe eti-

am et perjuria sua, tam palam ac apertè vendit, quàm qui pisces et carnes in macello vendunt. Si quæritis, quid sit causæ, quamobrem plebs nostra ita turpiter se inverterit, usque adeò degeneraverit ab institutis et gloriâ majorum, uno verbo respondeam, Luxuries; - quæ à domo suâ ad omnes ordines hominum, etiam infimos manavit; et unde nata est ea mollities et inertia animi vix quidem in foeminis reperienda, ea crudelitas et carnificina neutiquam fanè in externos hostes exercenda.

HINC in oppidis, in agris, ad minima, ad maximâ voluntati divitum obtemperatur. Hinc in eam amentiam inciderunt aliquarum urbium incolæ, ut quos improbissimos et patriæ infensissimos ducebant, iis se totos tradiderint. Hinc et isti fanè mirifici cives, qui se præ ceteris candidos, pios, etiam

etiam insuper eloquentes haberi vellent, et fortasse sunt habiti, pudore omni jam extincto, vultus, animos, sermones, quasi Circaeis poculis invitati, subito mutârunt.

HINC — — — PLURA paranti dicere et volenti (non tam more senum, quàm quòd nihil est jucundius, quàm vera dicere) mehercule pertimescendum est, ne vocem mihi eripiant immanissimi lupi,

Et me VIDERE PRIORES *;

detestabiles scilicet isti delatores, qui ita res nostras modò turbârunt, ut suâ cum infamiâ Academiae dedecus conjungere sperarent; quod tamen effici nisi summâ perfidiâ non potest. Quòd clarissimum Vicecancellarium accusaverint, atque ita quidem, ut haud sit gravius ullum supplicii genus, quàm ea ipsa accusatio, id dolere ma-

* *Vox quoque Moerim*
Jam fugit ipsa: LUPI Moerim videre priores. Virgil. Ecl. ix.

gis,

gis, an ei gratulari debeam, haud satis scio. Videtur enim fortuna hunc excellentem hominem ab initio tot malis exercuisse, ut virtutes ejus spectatiores forent. Si quæ enim res aliæ, certè equidem adversæ virum magnum faciunt, ostenduntque.

At, ne miremini, unde tales viri et omnes calumniatores nostri patrocinium invenerint, aut quâ ratione quosdam purpuratos ad amicitiam suam adjunxerint; est curæ pretium intelligere, hos et illos, dissimili sint quamvis ordine et fortunâ, vitâ tamen et moribus esse quàm simillimos. Præterea autem non potest fieri, quin ii, qui liberalem doctrinam virtutemque ipsam semper malè oderunt, hæc sedes liberali omni doctrinâ et virtute ornatissimas apertè oderint. Non potest fieri, quin ii, qui flagitiis suis summum dedecus genti imprimere statuerunt, inclytam hanc Academi-

miam,

miam, summum gentis decus atque gloriam, omnibus contumeliis imprimis lacerandam esse censeant.

Ad hæc quoque mala accedit, quòd non solum isti omnes, qui deficiunt à republicâ, illico ab Academiâ deficiunt; non solum ii, qui communibus studiis, officiis et periculis nobis conjunctissimi esse debent, jam turpiter causam nostram deferunt; verum etiam complures in sinu almae matris nostræ educati, quique quotidianis ejus fructibus aluntur et crescunt, eam tamen, ut viam sibi muniant ad opes et honores adipiscendos, mente infidelissimâ et paricidali aggrediuntur: qui, pestes hominum, faciunt, ut gratulationes, laudationesque, quas ex more nos decernimus, five ad præstandum officium, five ad ineundam gratiam, frustra sint, repudientur, etiam lo-

co criminis putentur: qui denique nefariis suis consiliis, concionibus, falsimoniis, et famosis epistolis adjuvant, augentque eorum omnium, qui infitas et apertas inimicitias nobiscum gerunt, scelus et insaniam.

AT non est hodie spatium de pravitate horum hominum et injuriis conquerendi, ac permittenda vela dolori meo. In iis igitur libris, quibus Academiam defendere cogito, modò mihi suppetat vita, in acerrimos istos adversarios, et obrectatores nostros studiosius et liberiùs inquiram. Quo enimverò liberalis viri, Academici præsertim, fungar officium; gratum quid præterea (id quod spero) divino numini facturus. Qui enim, cùm optimas artes aspernantur, tum optimorum virorum famam et existimationem impudentissimis mendaciis probrisque omnibus ausi sunt violare,

eos non tam hominibus, quàm deo ipsi inimicifimos esse arbitror.

NUNC verò, si qui hic adsunt, urbanioris notæ homines, quibus oratio mea intempestiva videatur, aut de recto itinere paululùm declinâsse, (etsi quæ est ea declinatio, quæ causâ patriæ, aut causâ Academiæ facta est?) sciant isti, hæc quidem minimè prætereunda ideo me existimâsse, quia quæ consilia aut horum ambitio, aut illorum assentatio, aut venalis populi avarities malè exco- gitaverit, ea omnia vos, CLARISSIMI VIRI, vos, RADCLIVIANI testamenti curatores, quæ vestra fuit pietas et prudentia et laus maxima, fortiter oppugnavistis; ea omnia, quæ vestra est animi constantia, semper oppugnaturi.

QUOD si neque vos, neque focii vestri quid

pro-

proficeretis suffragiis, querelis, expostulationibus, virtute, aut authoritate vestrà, id quidem, non præclaris nostris reipublicæ custodibus, (quos ego fanè quàm diligenter observo omnes) sed difficillimo huic tempori, et seculi moribus et vitiis, et invido cuidam et sinistro fato assignandum oportet.

SIVE enim exterorum hostium furor, et fortuna, et politica calliditas ita omnia everterunt, five alii homines eâ temeritate et arrogantia rerum habenas rexerunt, ut totum nostrum primùm inflammârint, deinde spoliârint orbem; hunc reficere, et restaurare non est novorum consiliorum, non est optimorum, non est, profectò non est humanarum virium. Dei solius ope tot malis, tantæque ruinæ potest subveniri.

QUAPROPTER, quoniam in hunc statum planè pervenimus, ut nihil nisi preces et vota res nostras adjuvare, aut nobis superesse videantur, quo honestissimum finem et ipse sermoni meo faciam, et vos præsens et præclarissimum exemplum pietatis vestræ prodatis, ad ea confugiamus *.

* Hucusque orationem hanc excudendam curavi, quum gravis mihi allatus est nuntius clarissimum *Baronettum*,

WATKIN WILLIAMS WYNN,

(cujus venerabile nomen in fronte hujus opusculi est inscriptum, quemque vos, RADCLIVIANI testamenti curatores, consiliorum, laudum, et omnium rerum vestrarum socium habuistis) diem suum obiisse, etiam acerbissimam mortem esse affectum.

EHEU! QUALIS VIR, ET QUANTUS INTERIIT!

Quàm illustre pietatis veteris exemplum! quàm diligens libertatis publicæ propugnator! quàm fortis, quàm paratus Academiæ nostræ defensor et patronus! Qui ex iis erat, (ô tempora! quæ eorum paucitas!) qui virtutem propter seipsam expeteret, et splendoris aulici insignia, titulosque omnes, cum omnibus tamen par erat, recusaret. Omnes; nisi quos recusare neutiquam posset: quos populi scilicet vox æquissima magnis ejus meritis detulisset, gravissimorum civium sententia comprobasset. Siquidem perfecerat inclytus hic senator incredibili magnitudine animi et consilii, et perpetuis in rempublicam studiis officiisque (à quibus quid aliquando boni sperandum non oportebat?) ut REIPUBLICÆ PARENS, ac PATRIÆ PATER verè diceretur. Perfecerat raris naturæ et ingenii dotibus, æquabilitate et elegantia vitæ, et eximiis sanè moribus (eo enim nihil probius, castius, comius, verecundius, liberalius) ut non tam regionis suæ, aut gentis unius, quam GENERIS HUMANI

DECUS

REDEAT (neque me fugit hoc verbum meum, quippe meum, ab inficetis et malevolis viris improbari; iterandum est tamen) REDEAT nobis Astræa nostra, aut quocunque nomine malit vocari ipsa Justitia; non quidem fabulosa illa, sed Christianissima virgo, si non genetrix, certè equidem custos virtutum omnium!

DECUS foret. Quo minùs mirum est, si eum gratiæ et dignitatis gradum, atque id quidem fastigium teneret privatus, quod nemo hercle satraparum, pontificum, aut principum quisquam.

EHEU! QUALIS VIR, ET QUANTUS INTERIIT!
 Quem patremfamilie nunc requirit domus sua! quem hospites hospitem! quem ego amicum! quàm firmum, facilem, jucundum! Cujus morè semper deslenda, cujus laudes semper celebrandæ, cujus memoria semper mihi sacrosancta erit: mihi, inquam, et omnibus omnium ordinum, amplissimorum, infimorum. Qui enim haud quenquam unum vivus habuit inimicum, nisi qui huic reipublicæ, et Britanno nomini esset inimicissimus; ejus fato haud quenquam unum puto lætari posse, nisi qui homo sit flagitiosissimus, atque ita ferreus et inhumanus, ut cunctarum rerum everfione, et universâ pereunte naturâ lætaretur. At hoc tamen et mei, et publici luctûs acerbitatè quodammodò levare potest (siquid potest) quòd civis hic excellentissimus decessit integrâ famâ, atque optimæ mentis conscientiam fretus; felix etiam (quippe in ipso cuncta inerans ad honestè et beatè vivendum) usque ad extremam vitæ horam. Atque adeò, tot jam imminentibus procellis, qui deum sanctè et assidue est veneratus, eum profectò deus videtur ex improvîso eripuisse, ut in tuto ac tranquillo portu collocaret; utque magnorum scelerum qui constantissimè noluit esse particeps, eorum ne quidem testis esset futurus.

REDEAT

REDEAT simul magnus ille Genius Britanniae, (five is sit nuncius, five sit ipse spiritus dei) firmissimum libertatis et religionis praesidium; amandetque procul (ô procul!) à civibus nostris grassationes, caedes, rapinas, pestilentes annos, superbas dominationes, infames delatores, et mala omnia!

REDEAT, efficiatque, ut revirescat respublica, revocetur fides, firmetur pax, sanciantur leges justae, honestae, salutares, utiles, quae deterreant improbos, coerceant milites, faveant doctis, ignoscant imprudentibus, sublevent egenos, delectent omnes; omnes nunc demum à periculis litium ita liberando, ut nequis omnino unquam civis ingenuus, innocens, indemnatus vexetur, multetur, spoliatur*!

* O! honoratum, semper et honorandum prudentissimi illius regis Borussiae nomen! qui se et auctoritatem suam interponendo, spem omnem et litigandi licentiam praecidit; suosque populos et provincias omnes, quae in ejus ditionem venerunt, salutari sua manu liberavit ab istis

REDEAT, efficiatque, cùm nihil hõc conven-
tu cernere est illustrius, ut cæteri cives, et ii
maximè scilicet, quibus aula et curia patet, pares
sint * honestissimis hisce senatoribus, pares sint
vobis, ACADEMICI, si non ingenii et doctrinæ
gloriâ, at probitate et industriâ, at magnitudi-
ne animi, at libertatis studio! Ut foeminæ omnes
sint quàm simillimæ præstanti huic Nympharum
cohorti, si non specie et pulchritudine oris, at
pudicitia et sanctimoniâ, at corporis cultu, at mo-
rum elegantia! Ut deinde populus noster univer-
sus sit laboriosissimus ac temperantissimus, et ali-
quando tandem cum bonorum consiliis consenti-
at ad conservandam imperii majestatem: utque

istis hominum pestibus, quæ mehercules magis sunt metuendæ, quàm
barbarorum exercitus, aut innumerabilia ea locustarum agmina, quæ
Germanorum agros hodie deprædantur.

* Frequentissimum erat theatrum, et plurimi tum ultro aderant viri
nobiles, et senatores omnium, quos vidimus, ornatissimi; qui ab almâ
Academia, propter singularem suum erga patriam amorem, Doctores in
Jure Civili sunt creati, honoris causâ.

Britannia nostra non tam suo mari, et classibus pulcherrimis instructissimisque, (etsi his ipsis utinam usque valeamus!) quàm incolarum robore ac virtute, et summâ rerum gerendarum prudentiâ muniatur!

REDEAT, efficiatque, ut in omne ævum alma hæc floreat Academia, usque adeò, ut nihil eâ uspiam gentium sit florentius, nihil præstabilius! Ut juvenes nostri sint modesti, frugi, studiosi; senes sint docti, graves, honesti; neque hi, neque illi aut pravis opinionibus, aut divitiarum et honorum admiratione corrumpendi! Ut senatus hic Academicus semper servet constantiæ famam et tenorem suum; atque ab omni adulationis specie, foedissimâ ac nefariâ præsertim, omnino abhorrens, nihil censeat, aut temporum metu, aut aliorum more, bonis ac ingenuis civibus indignum! Ut quandocun-

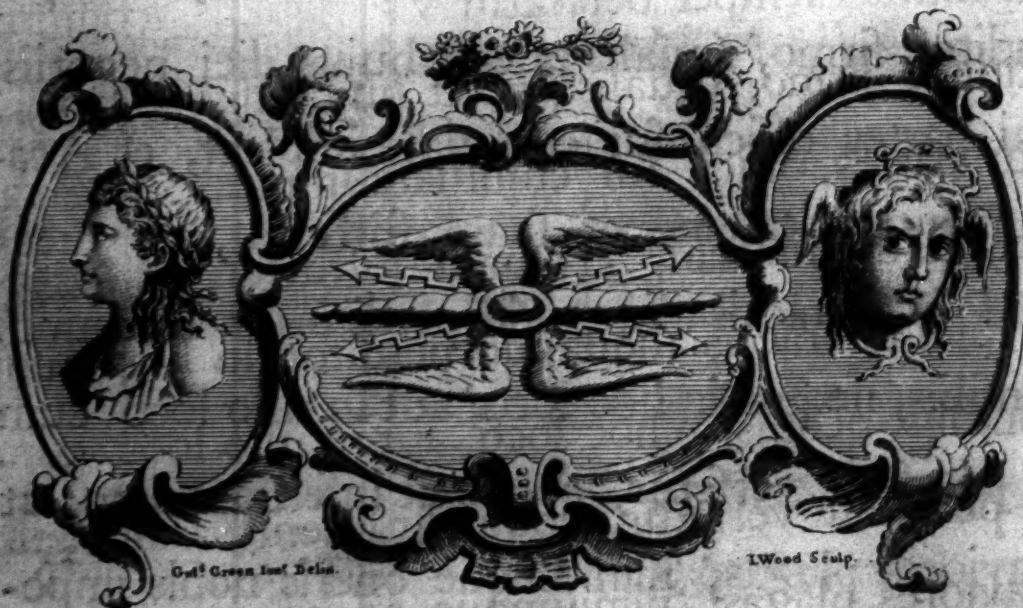
que

que Cancellario nostro, nobilissimo atque optimo viro succedatur, (serò utinam!) nequem nobis adsciscamus dominum superbum, immitem, avarum, indoctum, impium: sed præfectum facilem et benignum, literis à pueritiâ deditum, rerum nostrarum imprimis studiosum, et cum inclyto prognatum genere, tum virtutibus ac moribus suis genus exsuperantem! Ut Vice-cancellarii munus semper deferatur viro sancto, comi, erudito, firmo, (qualis præest hujus diei negotiis) qui partes officii sui cumulatè impleat, et Academiae dignitatem, et suam sustineat, ac tueatur! Ut, fractis aliquando perditorum hominum consiliis, nequis in hoc loco, aut in ullo loco cum eâ potestate versetur, eoque sit infenso animo, ut graviores plagas, nimiumque oneris nobis imponat; nedum jura nostra aut ipse violare audeat, aut alios ad ea violanda hortetur! Ut nequis deni-

que ambiat, aut assequatur Academicos honores,
nisi qui fidem, disciplinam, liberalitatem, literas, et
literatos diligentissime colat; nisi qui, cum opti-
me consulat, navetque operam reipublicæ, tum
præcipue Oxoniam nostram officiis et beneficiis
omnibus augere, et ornare studeat!

F I N I S

5 0059

ERRATA.

Pag. 3. lin. 4. dele ut. Pag. 5. lin. 14 & 15. pro qualemmodò lege quam modò. Pag. 14. lin. 9. dele ut. Pag. 17. lin. 17. pro sunt lege sint. Pag. 18. lin. 17. pro cogito lege in animo cogito. Pag. 25. lin. 7. pro permitten- lege permittendi. Pag. 27. lin. 1. pro proficeretis lege profecistis.